

De la autoarea bestsellerului *Ceva în apă*

DISPARIȚIA

CATHERINE

STEADMAN

ARMADA

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care pot să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
căroră să le aducem cele mai fascinante romane
science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și **Arthur C. Clarke**,
regi ne sunt **Stephen King** și **George R.R. Martin**,
iar regine, **N.K. Jemisin** și **Naomi Novik**.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA. IMAGINATION UNLIMITED.

POWERED BY NEMIRA

DISPARIȚIA

CATHERINE

STEADMAN

Traducere din limba engleză de
DAN DOBOȘ

ARMADA

Director editorial: Alexandra RUSU

Redactor-șef: Marian COMAN

Ilustrațiile copertei: Low Angle View Of Palm Trees Against Blue Sky, fog, woman in swimming pool water © Dave & Les Jacobs/Getty Images

Prepress copertă: Raluca ILIE, Alexandru CSUKOR

Redactor: Roxana POPESCU

Tehnoredatori: Magda BITAY, Antonela IVAN

Lector: Cătălina MIHAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STEADMAN, CATHERINE

Dispariția / Catherine Steadman ; trad. din lb. engleză: Dan Doboș. - București :
Nemira Publishing House, 2022

ISBN 978-606-43-1342-3

I. Doboș, Dan (trad.)

821.111

Catherine Steadman

THE DISAPPEARING ACT

Copyright © 2021 by Catherine Steadman

All rights reserved.

Copyrightul prezentei ediții în limba română © NEMIRA, 2022

ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1342-3

*Pentru Clementine, în amintirea orelor petrecute împreună
la British Library.
În sala de lectură de la primul etaj.*

„Locul este ireal. Oamenii sunt ireali. Chiar și străzile și clădirile sunt ireale. Mă așteptam mereu să aud un tâmplar strigând «Grevă!», pentru ca apoi totul să se dărâme ca un decor. Pentru că Hollywoodul nu este decât un decor orbitor, strident, de coșmar, ridicat în deșert.“

ETHEL BARRYMORE, „prima-doamnă a teatrului“
din Statele Unite, despre Hollywood

„Când suntem loviți fără motiv, ar trebui să răspundem și noi cât mai tare. Sunt sigură că ar trebui – atât de tare, încât persoana care ne-a lovit să învețe să n-o mai facă niciodată.“¹

CHARLOTTE BRONTË, *Jane Eyre*

¹ Charlotte Brontë, *Jane Eyre*, traducere din limba engleză de Mirella Acsente, prefată de Cornel Mihai Ionescu, Editura Corint, București, 2015, p. 79 (n. tr.).

PROLOG

Te-ai întrebat vreodată cum ar suna povestea vieții tale? Întotdeauna am crezut că povestea vieții mele va avea drept temă centrală maturizarea. Că va fi despre o fată sărmană care reușește să dea lovitura într-un oraș mare, ca Melanie Griffith în *O femeie face carieră* sau ca Dolly Parton în *De la 9 la 5*. Desigur, aș lupta pentru tot ce aș dori să obțin, dar, în cele din urmă, atitudinea mea curajoasă m-ar ajuta să depășesc orice obstacol mi-ar sta în cale.

La fel ca în *Blonda de la Drept*, *Frumușica* sau *Mândrie și prejudecată*, povestea vieții mele ar fi o comedie înălțătoare, amuzantă și emoționantă, dar care îi va inspira pe oameni. În ea, aș fi puternică, plină de viață, un fel de suflet al petrecerii. Aș fi frumoasă și inteligentă, iar copiii m-ar îndrăgi.

Așa credeam. Dar acum, când mă uit la pistolul din mâinile mele, simțindu-i greutatea și duritatea nemiloasă în palma mea, nu mai sunt deloc sigură că am ales bine genul de film.

De fapt, nici măcar nu mai sunt sigură că eu sunt personajul principal.

O VESTE BUNĂ, O VESTE REA

Vineri, 5 februarie

Uneori, oricât de mult te-ai strădui, pur și simplu, nu poți să dispari. Nu poți face nimic pentru a te pierde în mulțimea din jurul tău, oricât de mult ți-ai dori asta.

Vagonul de metrou zornăie și se zdruncină, în timp ce înaintează zăngănind de-a lungul șinelor aflate adânc în subteran, sub străzile Londrei. Și am din nou senzația aceea familiară de apăsare care apare ori de câte ori un străin mă fixează cu privirea.

Am intrat în casele lor. Sau, cel puțin, așa văd ei lucrurile, dar eu, una, nu-i cunosc. Suntem deja prieteni sau dușmani, dar nu știu exact ce anume. Fac parte dintr-o poveste pe care o îndrăgesc sau o urăsc. Fac parte din realitatea lor. M-au susținut, au plâns cu mine, am împărtășit împreună atât de multe lucruri, iar acum sunt chiar aici, în fața lor. Bineînțeles că se holbează la mine! Eu sunt irealul devenit real.

Realizez vag că persoana care mă scrutează își dă seama, în cele din urmă, cine sunt și apoi îi șoptește ceva însoțitorului său. Încerc să mă concentrez asupra romanului meu, să îmi mențin ritmul respirației, pentru ca firul poveștii să mă prindă din nou.

Toate acele priviri sunt ca niște vrăbii care poposesc pe mine și se îndepărtează imediat, precaute, dar interesate. Știu că oamenii se holbează mereu unii la alții în metrou. Dar, în ultimul timp, ceva s-a schimbat.

Vagonul se clatină și tremură în jurul nostru.

De când a început să fie difuzat serialul, în urmă cu patru săptămâni, sunt norocoasă dacă reușesc să fac o călătorie fără a interacționa în vreun fel cu un străin. Un zâmbet timid. O bătaie pe umăr. Un selfie. O strângere de mână. Un rânjel al unui tip mahmur. Sau un bilet mângălit în grabă. Și, uneori, chiar și o privire încruntată, destul de confuză.

Nu vreau să par nerecunoscătoare; îmi place mult slujba mea. Chiar nu-mi vine să cred cât sunt de norocoasă în privința asta! Dar, uneori, mă simt de parcă aș fi la nunta unui cuplu pe care nu-l cunosc cu adevărat. Mă dor mușchii feței de la cât de mult am zâmbit făcând cunoștință cu atât de mulți străini bine intenționați, dar complicați, când, de fapt, tot ce-mi doresc este să mă năpustesc în baie ca să mă detașez de tot și să mă relaxez.

Nu mă simt deloc amenințată de atenția care mi se acordă din cauza popularității mele; știu că sunt în siguranță. Deși, bineînțeles, nu a fost întotdeauna așa. Am aflat asta în cel mai concret fel cu putință, acum o lună, când polițiștii au apărut la mine acasă, când au dat, în cele din urmă, curs sesizărilor agenției mele, care trimisese nenumărate apeluri și e-mailuri.

Un tip mă aștepta în fața teatrului, în fiecare seară. Nu avea nimic ciudat sau care să mă îngrijoreze. Era un om obișnuit.

Plecăm pe la ieșirea destinată artiștilor, obosită după o zi de muncă. Tocmai se încheiaseră filmările la *Eyre* și trecusem direct la *O casă de păpuși* a lui Ibsen, montată într-un teatru din West End. La început, a vrut să-i dau un autograf pe un program, pe urmă, să stăm puțin de vorbă, apoi să stăm mai mult de vorbă; conversațiile deveniseră din ce în ce mai greu de încheiat, până când, într-un final, m-a urmărit până la stația de metrou, sporovăind întruna. Am încercat apoi să plec de la muncă împreună cu prietenii mei. Musai însoțită. Într-o zi, străinul ăsta,

În vârstă de vreo 50 de ani, nu s-a mai putut opri din plâns. Mergea în spatele meu și al prietenului meu, în timp ce lacrimi tăcute îi șiroiau pe fața împietrită. Îl chema Shaun. Am încercat să rezolv eu însămi problema anunțând poliția, dar, abia după ce agenta mea a primit un pachet, polițiștii au luat sesizarea în serios. Era doar un hărțuitor. Nici măcar nu era un hărțuitor adevărat, ci doar un om singuratic care încerca să-și facă prietenii. Le-am spus asta polițiștilor, desigur, dar au insistat să dea curs sesizării și să emită un avertisment oficial. Cred că soția lui murise cu puțin timp în urmă.

Nu au vrut să-mi spună ce conținea pachetul pe care mi-l trimisese. Am întrebat în glumă dacă era un cap înăuntru, iar ei au râs cu toții, așa că bănuiesc că nu putea fi vorba despre un cap de om. M-am simțit vinovată pentru tot ce se întâmplase, deoarece, cu cât fusesem mai prietenoasă, cu atât lucrurile se înrăutățiseră, fiindcă nu făcusem altceva decât să întăresc legătura pe care el își imagina că o are cu mine. Sper că e mai bine acum. Mi-aș fi dorit să știu de la început ce era în pachet, pentru că, din cauza asta, am petrecut o săptămână imaginându-mi tot ce era mai rău. Fotografii ciudate. Piele. Dinți. Ceva ce aparținut soției lui. Până la urmă, am aflat că erau doar o jucărie de pluș și o poezie ușor tulburătoare. Dar e greu să nu te gândești la ce e mai rău când încerci să-ți scoți asta din minte.

Știu că nu toată lumea este ciudată. Dar unii oameni sunt.

În timp ce-mi adunam lucrurile ca să cobor la următoarea stație, am simțit câteva priviri urmărindu-mă, dar, când am ieșit din metrou, în Green Park, și m-a izbit aerul rece de ianuarie, care mi-a răcorit obraji în flăcări, am ajuns la concluzia că, de fapt, călătoria fusese un succes. De data asta, nu am avut niciun incident, nu am avut parte de scandările unei galerii de fotbal care să-mi ceară: „Spune-o! Spune-o!”

Cine ar fi crezut că *Jane Eyre* are o replică faimoasă?

Cine ar fi crezut că până și suporterii lui Arsenal citesc cărțile lui Brontë?

Și, da, în caz că te întrebi – spre rușinea mea! –, dragă cititorule, află c-am rostit-o.

— Ai întârziat, îmi zâmbeste agenta mea, Cynthia, în timp ce mă așez vizavi de ea pe scaun, în restaurant.

— Îmi pare rău. Din cauza metroului, îi răspund.

A comandat deja două pahare cu șampanie. Mă uit cu lăcomie la bulele reci din paharul aflat în fața mea.

— Sărbătorim ceva? Încerc să glumesc, în timp ce-mi scutur haina, dar tăcerea ei mă face să ridic privirea.

— Se poate spune și așa. Da, confirmă, zâmbind înainte de a sorbi cu un gest afectat din paharul delicat de șampanie. Am primit un telefon în această dimineață, continuă, lăsându-și jos paharul. M-a sunat Louise Northfield de la BAFTA. Un pont, ca să zic așa... Louise și cu mine am fost împreună la St. Andrews. Avem obiceiul de a ne ține la curent cu diverse chestii. Apropo, îți transmite toată dragostea ei. Așadar, se zvonește că... deși actorii nominalizați vor fi anunțați doar cu o lună înainte de ceremonie, adică în mai, totuși ea a aflat că...

A făcut o pauză pentru a obține un efect dramatic.

— ... ești pe lista Premiilor BAFTA! Nominalizată! Pentru *Eyre*! La categoria „Cea mai bună actriță“.

Pentru o clipă, cuvintele ei nu au niciun sens pentru mine, apoi încep să se aranjeze în ordine și pricep, în cele din urmă, ce-mi spune. Deodată, mă simt de parcă mi s-a scurs tot sângele, iar un val neașteptat de serotonină îmi inundă întregul corp.

— O, Doamne!

Aud sunetele rostite parcă de altcineva, în timp ce, cu o mână tremurătoare, ridic paharul cu șampanie, apoi sorb o gură din băutura rece și efervescentă. Amețeala se intensifică. Șapte ani am muncit ca să ajung aici. Asta este. Asta e ceea ce mi-am dorit.

— Isuse Hristoase! mormăi.

— Asta am spus și eu.

Cynthia chicotește, apoi râde cu gura până la urechi.

— Acum urmează partea cu adevărat bună. Toți ceilalți nominalizați au peste 50 de ani și toți au mai câștigat premii până acum.

Mă dezmeticesc repede.

— Stai puțin. Și asta e de bine?

— Da, este, spune ea, râzând. Oamenilor le place să descopere actori noi, chiar dacă aceștia bat la ușa consacrării de ani întregi. În plus, tu ai destule apariții în filme, ai pedigree, chiar dacă acesta este primul tău rol principal important. Ești aproape irezistibilă pentru Academie. Un pariu sigur. Și toată lumea te va susține, căci nimeni nu vrea să le mai vadă pe actrițele din *Doamnele de la malul mării* câștigând încă un nenorocit de premiu!

Chicotesc nervos și mai iau o înghițitură de șampanie. În cei șapte ani de audiții, am învățat să nu-mi fac niciodată speranțe, dar în acest moment nu mă pot abține; fericirea mea e efervescentă, imposibil de reprimat.

Cynthia îi face semn chelnerului.

— Ne puteți aduce ce-i mai bun din meniu? Orice crede bucătarul-șef c-ar fi potrivit, spune ea ca și cum oamenii chiar așa ar comanda în restaurante. Nu prea mult, doar un prânz ușor.

Se uită la mine cu o privire întrebătoare.

— Este totul în regulă, draga mea?

Chelnerul mă fixează și el. Amândoi așteaptă să le răspund eu, cea nominalizată la BAFTA.

— Desigur, da, sună grozav, îi răspund, iar chelnerul pleacă pe deplin lămurit, deși mie, personal, mi se pare o comandă foarte neclară.

Cynthia se apleacă peste masă, ca pentru o discuție de afaceri.

— Va fi o experiență cu totul nouă pentru tine și, într-o anumită măsură, chiar și pentru mine. Charlie Redman a câștigat premiul pentru „Cel mai bun actor“ în... 2015? Dar, la bărbați, e cu totul altceva, ei apar, pur și simplu, pe scenă într-un costum și... gata! Pentru „Cea mai bună actriță“ este un pic mai

complicat. O să dau niște telefoane de îndată ce va apărea comunicatul de presă în aprilie. Așa că trebuie să-ți zic la ce m-am gândit; între timp, avem două luni la dispoziție. Nu vreau să fii ocupată cu filmările, am nevoie să fii liberă pentru întâlniri mai importante, mai ales acum, când a apărut această șansă unică. Vom profita de vântul favorabil. Ce-ai zice de o mică excursie de lucru la Los Angeles (LA), ca să stârnim interesul studiourilor? Nominalizarea ta nu e încă oficială, dar le putem da celor de acolo câteva indicii.

Îmi cercetează expresia și își schimbă tactica:

— Scuze, te-am bombardat cu prea multe informații, nu-i așa? Sunt multe de asimilat. Hai!

Își ridică paharul de șampanie, ciocnindu-l de al meu.

— Să le luăm pe rând. Felicitări, Mia, fata mea cea talentată!

Cynthia mi-a fost agent, avocat și terapeut încă de când am absolvit facultatea. De-a lungul anilor, am trecut împreună prin momente ametoitoare de ascensiune, dar și de căderi zdrobitoare. În unele privințe suntem incredibil de apropiate, iar în altele, suntem aproape ca niște străine. Avem o relație bizară, dar la fel de ciudată e și brânza în care lucrăm.

Starea ei de spirit se schimbă brusc.

— O, apropo, am auzit de George, spune ea, căutându-mi privirea, plină de curiozitate. Este ceva extraordinar pentru el! Cred că e în culmea fericirii.

Zâmbetul îmi pierde de pe față. Nu am nicio idee despre ce vorbește. George? George al meu?

Din câte știu, acum nu se întâmplă prea multe lucruri în viața lui. De fapt, Cynthia pare chiar puțin insensibilă pentru că aduce vorba despre asta. George nu a mai jucat vreun rol de cel puțin opt luni și e distrus, ca să fiu sinceră.

L-am întâlnit pe George la primul meu contract important – o adaptare cinematografică a romanului *Tess d'Urberville* –, în urmă cu șase ani, și am rămas împreună cam de atunci. Amândoi am avut roluri mici în *Tess*, dar am jucat scenele noastre cu vedeta de la Hollywood care interpreta rolul principal și nu ne

venea să credem ce noroc avem să jucăm cu ea și că ne-am găsit unul pe celălalt. Ne-am cumpărat un apartament în primăvara anului trecut dar, după aceea, lucrurile nu au mers prea bine pentru George, chiar în perioada în care începuseră să meargă bine pentru mine. Dar asta nu ne-a deranjat prea tare, pentru că George nu este așa de competitiv.

— Ce vrei să spui? Întreb.

Mă privește confuză vreme de o secundă, apoi se încruntă.

— *De veghe în lanul de secară...*?

Inima îmi sare din piept – *Doamne!* –, îmi amintesc ziua în care am înregistrat două scene în camera de oaspeți. Asta a fost cu mai bine de o lună în urmă. Caseta cu George în rolul lui Holden. Dar apoi nu s-a mai întâmplat nimic. Mi-am amintit de direcția *weird art* pe care am abordat-o ca să-l impresionăm pe regizorul olandez cu care amândoi doream cu disperare să lucrăm, de faptul că, în scenariu, vârsta personajelor principale era schimbată; devenise o poveste modernă, transpusă într-o parabolă universitară plasată în New Yorkul secolului al XXI-lea.

Mă străduiesc să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

George a trimis probabil caseta. A primit rolul. Și nu mi-a spus.

Mi-a reamintit ce a făcut el în ultima lună. De multe ori, George stătea liniștit în bucătărie și citea, uneori pleca mai devreme de acasă pentru a se întâlni cu prietenii lui; se înscriesese din nou la sala de sport; zâmbea din nou după luni de depresie și... *Rahat!* Nu mi-a spus că primise rolul. A știut asta în tot acest timp și a ținut-o doar pentru el.

Probabil a avut multe întâlniri, lecturi la masă și probe video de atunci. A trimis caseta înainte de Crăciun. De ce naiba nu mi-a spus? Cum naiba nu am observat?

Îmi dau seama că nu i-am răspuns Cynthiei.

— Da! Îmi pare rău. Da, știu! E un... e un geniu afurisit.

— Nu mi-a venit să cred când am auzit. Clienta mea, Zula, joacă și ea în film. Are un rol mic, dar a început repetițiile săptămâna trecută și a spus că l-a văzut ieri la întâlnirea cu

întreaga distribuție. A precizat că arată grozav. Doamne, cred că se simte atât de ușurat! Părea să fi ajuns într-o fundătură, nu-i așa?

— Da, știu. E atât de grozav!

Rostesc cuvintele, dar nu mă pot gândi decât la întrebarea: de ce? De ce nu mi-a spus că a primit rolul?

Apoi, un gând începe să prindă contur, iar răspunsul devine brusc foarte clar, soluția fiind în mod ridicol la fel de evidentă pe cât era imposibil de imaginat cu câteva secunde în urmă.

— Am uitat, Cynth, cine mai joacă în film? Întreb pe un ton cât se poate de indiferent. Mi-a spus George, dar am uitat complet...

— Da, în rolul iubitei este... Doamne, nu mă pricep deloc la nume. Naomi Fairn, da. Fiica lui Chris Fairn. Are 21 de ani, cred; e prima ei slujbă de genul ăsta, dar a mai lucrat ca model. Pare bună, dar, chiar dacă nu este, va arăta minunat pe ecran. Spune-i lui George să nu-și facă griji, tipa o să se descurce de minune în fața camerei.

Asta e! Iau o înghițitură zdravănă de șampanie, încercând să nu arăt de parcă întreaga mea viață e pe cale să se năruie.

— Filmările încep peste – cât? – o săptămână? Întreabă ea, fără să observe ce mi se întâmplă. Pun pariu că va fi cazat într-un loc superb din New York, nu-i așa?

Mă ridic de la masă, cerându-mi scuze, și mă îndrept spre toaletă. Cumva, reușesc să păstrez un zâmbet pe față în tot acest timp.

Încuiată într-o cabină cu pereți de marmură, caut pe Google: „De veghe în lanul de secară – știri distribuție film“. Nu apare nicio informație încă. *Încă*. Simt un gol în stomac.

Îmi amintesc cum se uita George liniștit la televizor lângă mine cu o seară în urmă, la fel ca întotdeauna, scriind mesaje. Oare cu cine vorbea?

Caut pe Google o poză de-a ei.

O, Doamne!

Lucrurile încep să se lege.

Apăs pe cea mai puțin strălucitoare poză pe care mi-o oferă Google în încercarea de a-mi da seama cum arată în realitate Naomi Fairn. E un instantaneu dintr-o revistă incredibil de cool, în care ea apare nemachiată. Îi studiez trăsăturile feței, fără urmă de riduri, și îmi vine să mor.

Niciunul dintre lucrurile astea nu părea să aibă importanță până acum.

Continui să citesc. Chiar și părinții ei par de treabă. Amândoi superbi, amândoi actori. Tatăl ei a fost practic imaginea de referință a anilor '90, cel mai important actor al aceluia deceniu. Mă gândesc la tatăl meu, Trevor, care, pe vremea aceea, se plimba cu bicicleta prin Bedfordshire îmbrăcat în hanorac.

Deși îmi tremură mâinile, îi scriu un mesaj lui George, apăs pe „trimite“ și apoi descui ușa cabinei. Stând în fața oglinzii imense din toaletă, îmi cercetez ochii ca să-mi dau seama dacă e evident că inima îmi e distrusă.

Nu se observă nimic.

Cred că sunt o actriță bună până la urmă. Îmi aranjez părul, îmi retușez rujul și îmi privesc chipul de femeie de 28 de ani. Din oglindă, se uită la mine Jane Eyre.

Știu la ce se gândește, pentru că replica asta îmi răsună în minte: „Am încurcat-o.“

UN STRĂIN LA UȘĂ

Vineri, 5 februarie

Câteva ore mai târziu, eram singură acasă, holbându-mă la mesajul pe care i-l trimisesem lui George:

De ce nu mi-ai suflat nicio vorbă despre contract? X¹

Aș fi putut să-i scriu o mulțime de lucruri, dar nu am făcut-o. Am ales să-i scriu asta. Iar el nu mi-a răspuns. Așa că, atunci când am auzit un ciocănit în ușa de la intrare – chiar dacă, evident, el are propria cheie –, am fost convinsă că e el: ud learcă, trist și căindu-se, pregătit să explice totul.

Având în vedere împrejurările, ar putea părea o naivitate faptul că mă așteptam ca totul să fie doar o neînțelegere nevinovată, niște ițe încâlcite, dar speram să fie așa, căci speranța m-a ajutat în viață. Mereu am transformat fiecare „nu” pe care

¹ Semn (uneori dublat) folosit la sfârșitul scrisorilor, SMS-urilor sau e-mailurilor de către britanici, pentru a marca sinceritatea, prietenia sau dragostea (provine de la *kiss*, „sărut”, în lb. engleză). Anglofonii din afara Marii Britanii folosesc simbolurile XO sau XOXO (*bugs and kisses*, „îmbrățișări și sărutări”, în lb. engleză) (n. red.).

l-am primit într-un „mda, oarecum“, într-un *da* spus cu jumătate de gură. Și n-am avut niciodată nevoie de mai mult decât de un „mda, oarecum“.

Trag zăvorul, lăsând o rafală de vânt și ploaia să pătrundă în casă. Dar bineînțeles că bărbatul care stă în fața ușii noastre nu e George, ci un străin care zâmbește, îmbrăcat într-o geacă de piele roșie.

— Bună. Ești Mia, nu-i așa?

E cam de-o vârstă cu mine; are un comportament prietenos și pare a fi irlandez după accent.

— Da.

Se uită la o bucată de hârtie umedă și mototolită pe care o ține în mână.

— Am venit să iau lucrurile lui George.

— „Lucrurile lui George?“

Rămânem amândoi tăcuți pentru o clipă, în vreme ce încerc să înțeleg cuvintele irlandezului. Când lucrurile încep să se lege în mintea mea, frica îmi alungă confuzia și apoi, la fel de brusc, simt certitudinea liniștitoare care îmi spune că probabil am înțeles totul greșit. Și totuși, strâng cu putere tocul ușii.

— Scuză-mă, dar cine ești? întreb.

Vocea mea are o tonalitate îndepărtată. Poate că și ea a hotărât să mă părăsească.

— Scuze. Eu sunt Andy.

Îmi întinde mâna într-un gest prietenos.

— Lucrez pentru, ăăă... Fantastic Movers. Se strâmbă rostind numele companiei, în timp ce eu îi strâng fără vlagă mâna.

— Bine, bine, reușesc să spun, apoi îmi dreg glasul. Înțeleg. Și George vine la...?

Chipul frumos al lui Andy capătă o expresie spășită.

— Nu prea cred c-o să vină, nu, nu.

Două ore mai târziu, sufrageria e goală; se mai văd doar urmele scaunelor, cărților și tablourilor care au fost luate din încăpere, niște urme lăsate în praful pe care nici nu-l observasem.

Andy trage ușor ușa de la intrare în urma lui și, după ce aud motorul camionului pornind, îmi eliberez în sfârșit lacrimile fierbinți și furioase care mă sufocau în tăcere încă de când a intrat în casă.

George a plecat. M-a părăsit. Și în ce fel! După șase ani de iubire, sau ceea ce mi-am închipuit eu că e o relație de iubire.

Nu am primit niciun răspuns la mesajul pe care i l-am trimis în timp ce Andy îi strângea lucrurile. Niciun răspuns la: „Ce naiba se întâmplă?” Dar presupun că faptele vorbesc mai limpede decât cuvintele. E destul de evident ce se întâmplă.

Îmi vine un gând în minte și degetul meu mare trece peste pictograma Instagram de pe telefon. Știu că așa începe nebunia. Dacă pornesc în direcția asta, lucrurile vor deveni foarte dureroase în scurt timp și totuși, într-un fel, îmi doresc să simt durerea asta. Suferința va umple golul cu ceva, cel puțin acum, după ce Andy a plecat, luând cu el toate lucrurile lui George.

Îi caut numele...

Apare contul ei oficial. Profilul ei online e curat, în culori estompate, exact așa cum îmi imaginam. Naomi Fairn și viața ei dureros de cool. Într-o postare de acum două zile, apare o fotografie polaroid a unui scenariu, iar mâna ei palidă ascunde chenarul cu titlul. Se mai vede un inel simplu, de aur, pe degetul mijlociu, unghii date cu lac transparent și mâneca unui hanorac gri.

Naomifairn

Un nou job.

Nu pot spune încă, dar e ceva special.

Emojiul care arată o recoltă? Întotdeauna am crezut că reprezintă doar o plantă de cultură generică, dar acum, că-l privesc cu atenție, observ că, de fapt, ar trebui să simbolizeze secara. Un indiciu amuzant pentru urmăritorii ei fideli. Îmi amintesc dintr-odată că ea are doar 21 de ani.

Cercetez postările ei anterioare, în căutarea lui, sperând să găsesc ceva care ar putea explica pustietatea din casa mea. Un lucru îmi atrage atenția. A postat ceva săptămâna trecută.

29 ianuarie. Hampstead Heath
Naomifairn Umbre.

O fotografie cu două umbre alungite de-a lungul unei poteci din Hampstead Heath, în soarele palid de iarnă; se văd vârfurile tenișilor ei Converse albi și în dreapta lor, parțial ascunsă, marginea pantofului celeilalte persoane. Mi se întoarce stomacul pe dos; recunosc acel pantof. Măresc imaginea, încovoiindu-mi spatele și mijind ochii la ecranul telefonului, ca un octogenar singur în bucătăria lui.

O pereche de adidași bleumarin, zgâriați. Ai lui. Am fost cu el în ziua în care i-a cumpărat. I-am adunat și i-am pus la locul lor de o mie de ori, după ce-i găseam abandonati prin casă. Inima mi se frânge și apoi simt brusc arsura acidă a furiei.

M-a părăsit pentru ea. Cum a putut să creadă că e-n regulă să-mi facă una ca asta? În halul ăsta? După tot ce-a fost între noi și după tot ce am însemnat unul pentru celălalt. Șase ani. Și niciun cuvânt. Nicio explicație. Pur și simplu, a plecat. Furia din mine se învântește, ca o bestie gata să urle.

Ies de pe profilul lui Naomi și îmi pun telefonul pe blatul din bucătărie. Cel mai bine e să-l las acolo deocamdată.

Mă străduiesc să mă liniștesc. Încerc să nu plâng, deși mă ustură ochii. Trebuie să-mi păstrez calmul.

Nu o pot învinovăți pe Naomi pentru asta. Dumnezeu știe dacă George i-o fi spus că avea o relație cu mine. S-ar putea ca ea nici să nu știe de existența mea. Nu o pot învinovăți, pentru că știu cum eram eu la vârsta aia, îmi amintesc cât de îndrăgostită eram. Îmi tot spun că este vina lui, nu a ei. El a plecat de bunăvoie, nu a fost răpit.

Ea are 21 de ani, iar George va împlini 30 în noiembrie. De teamă să nu cad pradă disperării, înlătur acest gând din minte, pentru că acum este problema altcuiva.

Cercetez bucătăria, privesc lucrurile noastre. Cele care au rămas. Nu ar fi trebuit să avem mai multe? Mai mult decât un apartament, un ceainic, un prăjitor de pâine și un aparat de făcut suc? Știi că nu e nevoie să iau acum o decizie, dar mă întreb dacă nu ar trebui să vând apartamentul. Cred că este al meu. Eu am dat avansul și numele meu este trecut în contract. Până la urmă, nu suntem căsătoriți. Oricum, în ultimele cinci luni, eu am plătit ipoteca. Suportam deja de ceva vreme majoritatea cheltuielilor. Într-un fel, cred că el nu a mai fost cu adevărat aici în ultimul timp. Mă întreb cum naiba voi putea spune cuiva ce s-a întâmplat fără să mă simt distrusă. Fără să fiu forțată să adopt rolul de victimă. Eu nu sunt o victimă.

Furia iese din nou la suprafață. Cum am putut fi atât de proastă, încât să-l iubesc? Să am încredere în el?

Mă ridic în picioare, stau dreaptă, trag aer în piept și încerc să mă gândesc din nou. Trebuie să mă gândesc la ce am de făcut mai departe.

Știi un truc bun pentru resetarea minții, pe care îl foloseam când filmam la *Eyre* și mă aflu într-un impas. Când lucrurile păreau să mă copleșească. Și când simțeam brusc greutatea și responsabilitatea de a spune povestea scrisă de Charlotte Brontë. De fiecare dată când o scenă nu mergea prea bine sau când îmi era prea frig ori eram prea obosită sau speriată, mă întrebam: ce ar face Jane? Nu ce ar face eu. Ce ar face *Jane* dacă ar fi aici, acum.

Așadar mă întreb: *Ce ar face Jane?*

Și fără să stau pe gânduri, mi-am dat seama că știu răspunsul. Am trăit cu ea atât de mult timp!

În carte, Jane se întreabă: „Cui îi pasă de tine cel mai mult pe lume?” Răspunsul este: „Mie îmi pasă de mine.”

Trebuie să am grijă de mine.

Ea ar încerca să nu cedeze în fața disperării. S-ar proteja. Jane ar merge mai departe. Și-ar cauteriza rana pentru a evita o infecție. Asta trebuie să fac și eu: să mă lupt cu consecințele, să schimb povestea în care m-a băgat el.

Dacă aș fi Jane, aș trimite o scrisoare, un e-mail. Mi-aș găsi un alt job, departe de aici. Aș merge mai departe și m-aș adapta.

Mă gândesc la singurul meu colac de salvare, la veștile bune care luminează ca un fulger în întuneric. Următoarele luni vor fi dureroase, dar până la urmă îmi voi reveni. Nu voi juca rolul în care m-a distribuit el. Îmi voi scrie propria poveste.

Pe blat, telefonul meu rămâne tăcut. Niciun cuvânt de la el. Nici măcar o scuză. Nimic. Nu merit nici măcar o scuză.

Jane nu ar ceda, nu ar plânge și nici nu ar trimite mesaje la beție. Jane ar fi curajoasă.

Respir adânc și mă gândesc doar la două litere... LA.

Și, cu gândul ăsta în minte, iau telefonul și formez numărul Cynthiei.